

N°. 29. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

9de Møde.

Tirsdagen den 5te April.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Efter Dagsordenen fortsattes anden Behandling af Sagen om det Kongelige Budskab af 4de October f. A. angaaende Arvesølfesagen. Jeg sætter først under Forhandling det 2det Hovedforslag med de dertil henhørende af forskellige Medlemmer stillede Ændringsforslag. — Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Madvig: Ligefom det ved den første Behandling af Arvesølfesagen faldt i min Lod at udtale den Opfatning og den Stemning, hvorfra det andet Hovedforslag gaaer ud, saaledes skal jeg ogsaa idag bestræbe mig for, med Rigsdagens Tilladelse, med nogle Bemærkninger lidt nøiere at udvikle Forslaget, saaledes som det nu er stillet, og anbefale det til Rigsdagens Overveielse og mulige Antagelse. De Rigsdagsmænd, der med mig have stillet dette Forslag, have allerede tydeligen angivet, paa hvilket Standpunkt de i Betragtningen af hele denne Sag staae. Vi dese Alle den Mening, at det havde været ønskeligt, om man havde kunnet undgaae at forandre Kongelovens Arvesølge med Hensyn til Cognaternes Ret (Hør!); dette havde været det Uønskeligste, siger jeg, men vi erkende paa den anden Side og troe med fuld Overbeviisning, at det er nødvendigt at forandre den (Hør!). Denne Overtydning er ikke kommen pludselig; vi have saaet den efterhaanden, ved at overveie Actstykkerne, og ved at overveie dem ikke enkeltviis men i Sammenhæng og under Betragtning af Forholdene, under hvilke de ere fremtraadte; vi have saaet dem, da vi alle vare Medlemmer

af det tidligere nedsatte Udvalg, ved der at høre Ministeriets Udtalelser, og fremdeles ved at betragte, hvad der er foregaaet i Mellemtiden siden hvin Tid. Dengang da Premierministeren under første Behandling fremkom med nogle Uttringer, der fra andre Sider bleve opfattede, som om han havde opgivet det tidligere Standpunkt, og erklæret, at Budskabets anden Deel, Kongelovens Arvesølges Forandring, ikke var nødvendig ligeoverfor Udlandet, da sølte vi vel, at vor Stilling ved denne Erklæring, hvis den var rigtigt opfattet og forstaaet saaledes, var bleven vanskeligere; men det havde ingen Indflydelse paa vor Overbeviisning. Selv om Premierministeren skulde have sagt, at det er en fri Sag, har dog Alt, hvad der er forelagt os, overtydet os om, at det ikke er saa, at det nuværende Ministerium ligeoverfor Udlandet ikke kan blive staaende ved Mindre end det, som er foreslaaet med Hensyn til Hovedindholdet, og at intet andet Ministerium vil være istand til nu at tage disse væsentlige Punkter anderledes (Hør! Hør!). Vi troe ikke, at man vil overfalde Landet med Krig, vi troe ikke paa de Ulykker, der synes at skulle følge umiddelbart af Forkastelsen, og Ministeriet har heller ikke spaaet disse Ulykker, — men vi troe paa en saadan vanskelig Stilling for Danmark og den danske Regjering, vi troe, at den saaledes vil blive overladt til sine egne Kræfter ligeoverfor de Machinationer, der ikke blot udgaae fra et Parti i en Deel af Monarchiet, men ogsaa understøttes udenfra, at Stillingen vil blive uholdbar (Hør!). Det er den Overbeviisning, vi have tilegnet os, og vi kunne ikke fravige den. Vi optræde saaledes understøttende Antagelsen af de to Bestanddele af det Kongelige Budskab, som vi antage ere grundede i en Overenskomst med Udlandet, og den ærede Premierminister har igaar tydeligt